

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **D. L.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018 č. j. MSK 84886/2017, sp. zn. DSH/18555/2017/Blá, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2019, č. j. 18 A 10/2018 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Magistrát města Ostravy (správní orgán prvního stupně) shledal žalobce dne 22. 5. 2017 odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla Škoda, RZ X, na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl.

[2] Porušení povinnosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních

komunikacích a spočívalo v tom, že dne 6. 5. 2016 ve 12:51 hodin v Moravské Ostravě blíže nezjištěný řidič řídil uvedené vozidlo po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Fifejd vlevo na ulici Sokolská třída, a v křižovatce Sokolská třída - Českobratrská, řízené tříbarevnou světelnou signalizací, nerespektoval signál S2a-signál se směrovou šipkou s červeným světlem „Stůj“ pro shora uvedený směr jízdy, jenž svítil již po dobu 6,2 sec., před křižovatkou nezastavil, a ačkoli byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil.

[4] Krajský soud posuzoval povahu kamerového systému, jehož prostřednictvím byl správní delikt zaznamenán. Ve vyjádření výrobce zařízení na ulici Českobratrská v Ostravě ze dne 27. 7. 2018, předloženého žalovaným, se uvádí, že „zařízení Unicam obsahuje rychloměr pro dokumentování přestupku překročení maximální povolené rychlosti a podléhá certifikátu pro stanovená měřidla Unicam SPEED a je podle zákona pravidelně metrologicky ověřováno“ a dále se v tomto vyjádření podává, že „součástí rychloměru je také rozšíření pro dokumentaci přestupku jízdy na červenou a dokumentaci průjezdů vozidel pro potřeby pátrání po kradených vozidlech“. Na základě tohoto vyjádření krajský soud konstatoval, že zařízení Unicam má tři hlavní funkce, a to dokumentaci přestupku překročení maximální povolené rychlosti, přestupku jízdy na červenou a dokumentaci průjezdů vozidel pro potřeby pátrání po kradených vozidlech. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že by dokumentace jízdy na červenou byla pouze doplňkovou funkcí, neboť z výše uvedeného vyjádření ze dne 27. 7. 2018 toto nevyplývá, ba naopak je nutné považovat všechny tři funkce zařízení Unicam za hlavní se stejnou důležitostí a významem.

[5] Krajský soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36, uvedl, že přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo, byly v roce 2016 zcela mimo působnost obecní policie a obecní policie tak nemohla využívat kamerový systém (zařízení Unicam) za účelem monitorování těchto přestupků. Ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii totiž nebylo a nemohlo být takovéto monitorování potřebné pro plnění úkolů obecní policie. Uzavřel proto, že důkazy týkající se přestupku „jízdy na červenou“ z takovéhoho systému vzešlé jsou nezákonné a procesně nepoužitelné.

[6] Na náhradě nákladů řízení přiznal krajský soud žalobci 13 200 Kč - náklady právního zastoupení žalobce advokátem v rozsahu 3 úkonů právní pomoci po 3 100 Kč, 3 režijních paušálů po 300 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Stěžovatel nepolemizuje se závěrem soudu, že přestupek spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, byl mimo působnost obecní policie. Odkazuje však na rozsudek téhož soudu (Krajského soudu v Ostravě) ze dne 18. 10. 2018, č. j. 19 A 35/2017 - 98, ve kterém krajský soud na základě zcela shodného vyjádření společnosti Camea, spol. s r. o. k funkci zařízení Unicam instalovaného v Ostravě na křižovatce ulic Českobratrská x Sokolská ze dne 27. 7. 2018, dospěl k závěru, že: „zařízení obsahuje také rychloměr pro dokumentování přestupku překročení maximální povolené rychlosti, tedy systém sloužil k plnění zákonného úkolu obecní policie vyplývajícího z § 86 písm. d) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění k 23.10.2015, a doplňkovou funkcí rychloměru je rozšíření pro dokumentaci přestupku jízdy na červenou, je nutno dospět k závěru, že se jedná o důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému, a tedy o důkaz procesně použitelný, jak plyne

pokračování

ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 10 As 15/2018 - 36, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.“

[9] Krajský soud tak dle stěžovatele porušil zásadu rozhodování v obdobných věcech obdobně, neboť napadeným rozsudkem rozhodl zcela odlišně od citovaného případu. Krajský soud tak porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces, konkrétně právo na předvídatelnost soudního rozhodování a princip právní jistoty.

[10] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně vypočetl, resp. nepřezkoumatelně odůvodnil výši nákladů řízení. Žalobci přiznal náklady řízení za 3 úkony právní služby, dle stěžovatele mu však náleží pouze dva - převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Z rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by advokát učinil v řízení další úkon. Pokud podal repliku ke stěžovatelovu vyjádření, namítá stěžovatel, že mu nebyla zaslána k vyjádření.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud není vázán vlastní judikaturou, nadto stěžovatel na rozsudek krajského soudu sp. zn. 19 A 35/2017 v řízení nijak neodkazoval, dovolává se ho až v kasační stížnosti. Krajský soud se ve svém rozsudku zabýval zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 15/2018, což žalobce považuje za naprosto dostatečné, neboť z tohoto rozsudku vyplývá, že monitoring průjezdu křižovatkou nesmí být nejen jedinou, ale ani jednou z hlavních funkcí použitého technického systému. Rozsudek Nejvyššího správního soudu je pro krajský soud směrodatnější, neboť jeho úlohou je sjednocovat judikaturu. Jeden rozsudek krajského soudu nevytváří rozhodovací praxi, nemohla tak být narušena zásada legitimního očekávání ani právní jistota stěžovatele. K námitce týkající se nákladů řízení žalobce uvádí, že skutečně učinil 3 právní úkony, a to 1) převzetí věci a příprava zastoupení, 2) žaloba, 3) doplnění žalobní argumentace ze dne 14. 9. 2018, což z napadeného rozsudku vyplývá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[13] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces z důvodu odlišného rozhodnutí krajského soudu v obdobné situaci.

[15] Obecně je třeba poznamenat, že nejednota vyslovených právních názorů je jev imanentní v podstatě každému systému rozhodování o právech a povinnostech a častěji se projevuje tam, kde paralelně rozhodují o obdobných otázkách různé orgány. Tak tomu je i v obecném soudnictví a u správních soudů jako jejich součástí. Jak na úrovni prvoinstanční (tj. u krajských soudů), tak v řízení o kasační stížnosti jako v podstatě jediném opravném prostředku ve správním soudnictví, se totiž může stát, že o obdobných případech budou rozhodovat různé orgány (různé senáty či různí samosoudci téhož soudu resp. – v první instanci – i různých soudů), takže nelze zajistit, aby vždy rozhodnutí v obdobných věcech byla shodná.

[16] Rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je potud nežádoucí (a může způsobit nezákonnost příslušného soudního rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.), děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského

soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypovídá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl (viz rozsudek ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, č. 1424/2008 Sb. NSS).

[17] Také Ústavní soud zdůrazňuje ve své judikatuře, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu zahrnuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů (např. nález ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04). Ačkoliv nelze vyžadovat kategorickou neměnnost výkladu či aplikace práva, je nezbytné, aby případná změna byla transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody. Pouze takto transparentně vyložené myšlenkové operace, odůvodňující rozdílný postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva (např. nález ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3399/17).

[18] Popsaný typ pochybení však nemusí vést bez dalšího ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud v takových případech váží rovněž efektivitu soudního přezkumu. Pokud například krajský soud pochybil ve své starší judikatuře, nemůže to mít za následek, že je svým pochybením vázán i v dalších případech (viz např. rozsudek ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 38/2011 - 70). Toto pochybení však může způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). K tomu, aby nezohlednění prejudikatury bylo důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozsudku, zásadně musí přistoupit i jeho věcná nesprávnost. Opačný postup by zpravidla byl na újmu efektivitě poskytnutí soudní ochrany (viz výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 94/2006 - 51 nebo rozsudek ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 21/2009 - 98).

[19] Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda právní názor krajského soudu vyslovený v nyní přezkoumávaném rozsudku ob stojí z hlediska věcné správnosti. Dospěl k závěru, že ano. Procesní pochybení krajského soudu spočívající v nevyvození se s rozsudkem ze dne 18. 10. 2018, č. j. 19 A 35/2017 - 98, který byl vydán před jeho rozhodnutím a dospěl k odlišným závěrům, tak nemá vliv na jeho zákonnost.

[20] K povaze kamerového systému, kterým byl zaznamenán správní delikt žalobce, a který sloužil ve správním řízení jako zásadní důkaz, krajský soud reflektoval vyjádření stěžovatele a jím předložené vyjádření výrobce kamerového systému. Z nich dovodil, že funkce monitorování průjezdu na červenou není pouze doplňkovou, jak tvrdil stěžovatel, ale jedná se o funkci se stejnou důležitostí jako měření rychlosti. Na základě tohoto posouzení a závěrů uvedených v rozsudku č. j. 10 As 15/2018 - 36 uzavřel, že důkazy získané z takového kamerového systému týkající se přestupku spočívajícího v jízdě na červenou jsou nezákonné.

[21] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 15/2018 - 36 uvedl, že obecní policie nemohla do 1. 7. 2017 zřídit a provozovat monitorovací systém, jehož jediným či hlavním účelem bylo zachycení přestupků spočívajících v jízdě na červenou, neboť tyto přestupky byly v té době zcela mimo její působnost. Takový monitorovací systém tak nebyl a nemohl být potřebný pro plnění úkolů obecní policie. Důkazy z takového systému vzešlé jsou proto nezákonné a procesně nepoužitelné.

[22] Dále pokračoval, že: *„jiná by byla situace tehdy, pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý*

pokračování

z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu.“

[23] Tyto závěry je nutno vykládat v tom smyslu, že jako použitelné důkazy mohou sloužit takové poznatky, které byly zjištěny při výkonu činností spadajících do působnosti obecní policie, nikoliv jako výstup systematického monitorování přestupku do působnosti obecní policie nespádajícího. Ačkoliv kamerový systém může mít více funkcí, obsahuje-li samostatné „rozšíření“, jehož jediným účelem je systematické monitorování a zaznamenávání přestupků, které obecní policie není oprávněna projednat, je nutno na takové rozšíření vztáhnout závěry o nepoužitelnosti důkazů z něj vzešlých pro projednání těchto přestupků.

[24] Obecní policie tak nemohla využívat samostatnou funkci kamerového systému detekující přestupek spočívající v nezastavení na signál Stůj, pokud tato funkce nebyla využívána k žádnému jinému účelu. Tato okolnost v projednávané věci vyplývá z vyjádření výrobce kamerového systému, jak jej správně interpretoval krajský soud, i z fotografií ve správním spise, na nichž je zachycený přestupek. Z nich je zřejmé, že byly pořízeny zařízením UnicamREDLIGHT, je na nich zachyceno datum, čas, místo pořízení a zaznamenaný čas, který uplynul od rozsvícení červeného světla na semaforu v době projetí vozidla. Zařízení UnicamREDLIGHT tedy účelně a systematicky zaznamenává pouze projetí vozidla na červenou, z tohoto záznamu nejsou zřejmé žádné jiné údaje (jako např. rychlost vozidla, zápis v evidenci pohřešovaných vozidel, ...).

[25] Z rozsudku č. j. 10 As 15/2018 - 36 vyplývá, že o zákonně získaný a použitelný důkaz by se jednalo, kdyby při jiné obecní policii zákonem dovolené činnosti byl zároveň zjištěn přestupek jízdy na červenou. Například pokud by strážník obecní policie při řešení přestupku překročení povolené rychlosti zachyceného na kamerovém záznamu mimo jiné zjistil, že řidič vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost, nadto v křižovatce nezastavil na signál červeného světla. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Zařízení UnicamRedlight jinou funkci neplní, jako součást kamerového systému jej tak dle závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 10 As 15/2018 nemohla v roce 2016 obecní policie provozovat.

[26] Krajský soud tak tuto otázku posoudil správně.

[27] K otázce výpočtu náhrady nákladů řízení Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že právní zástupce žalobce v řízení skutečně učinil tři úkony právní služby, kterými bylo převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a následně podání datované dne 2. 9. 2018 (doručeno krajskému soudu dne 14. 9. 2018) nazvané *Informace o podání podnětu k provedení přezkumného řízení, Doplnění žaloby*. Náklady řízení tedy krajský soud určil správně, ačkoliv by bylo z hlediska přehlednosti vhodnější, aby jednotlivé úkony, za které žalobci přiznává náhradu, konkrétně uvedl, neboť ani ze samotné rekapitulační části odůvodnění rozsudku nevyplývá, že by žalobce učinil v řízení dvě podání ve věci samé (žaloba a její doplnění).

[28] Stěžovatel dále namítal, že učinil-li žalobce v řízení další podání, nebylo mu zasláno.

[29] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dochází k porušení § 74 odst. 1 s. ř. s. a zároveň principu rovného postavení účastníků v řízení jakožto jednoho z aspektů práva na spravedlivý proces, pokud soud ve svém rozhodnutí vychází z vyjádření některého z účastníků řízení, aniž by toto vyjádření ovšem předtím zaslal ostatním účastníkům a umožnil jim se k němu vyjádřit. Uvedený závěr je přitom třeba aplikovat zvláště důsledně v případech rozhodnutí soudu ve věci samé bez nařízení jednání. Soud je v průběhu řízení povinen seznámit ostatní účastníky řízení s každým důkazem nebo stanoviskem jiného účastníka, jehož účelem je ovlivnit rozhodování soudu a nejedná se o vyjádření repetitivní a nepřínosné, z něž soud ve svém rozhodnutí nebude vycházet (srov. rozsudky ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60, ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, či ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 5/2012 - 31).

[30] Ze spisu krajského soudu přitom nevyplývá, že by žalobcovo podání ze dne 2. 9. 2018 stěžovateli zaslal. Krajský soud se tak tímto způsobem dopustil procesního pochybení ve svém postupu.

[31] V projednávané věci je však třeba přihlídnout k tomu, že obsahem žalobcova podání byla pouze informace o podání podnětu k přezkumnému řízení včetně tohoto podnětu a dále odkaz na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36. Podnět k přezkumnému řízení však krajský soud žalovanému zaslal již dne 25. 7. 2018, poté co mu byl podnět do spisu doručen prostřednictvím správního orgánu prvního stupně. Rozsudek č. j. 10 As 15/2018 – 36, na který žalobce upozornil, byl stěžovateli též znám, neboť sám z důvodu vydání tohoto rozsudku žádal soud o prodloužení lhůty k vyjádření k žalobě a následně jej reflektoval v doplnění vyjádření k žalobě ze dne 31. 7. 2018.

[32] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60, uvedl, že jestliže soud nezaslal vyjádření účastníka řízení, v němž upřesňuje dříve vznesené žalobní body o konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ostatním účastníkům, dopustil se tak sice vady řízení, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu. Krajské soudy jsou povinny znát judikaturu, která sjednocuje rozhodovací praxi soudů.

[33] Tato situace nastala i v projednávané věci, neboť žalobce již v žalobě namítal, že obecní policie neměla oprávnění ke zjištění přestupku, k této námitce pak směřoval odkaz na rozsudek č. j. 10 As 15/2018 - 36. Lze tedy uzavřít, že pochybení krajského soudu nezasáhlo do stěžovatelova práva na spravedlivý proces a nemělo tak vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci jako procesně úspěšnému účastníkovi náleží náhrada nákladů. Náklady jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce za jeden úkon právní služby - písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti [§11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č.177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž přísluší částka 3 100Kč (§ 7 ve spojení s §9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkovou částku 3 400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě určené soudem, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu